

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. április 25.
(csütörtök)

Horváth Géza

NÖVEKEDJETEK!

Alapige: 2Péter 3,18

Inkább növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében.

Imádkozzunk!

Urunk! Ha komolyan énekeltük ezt az éneket (215. dicséret) és szívből, akkor olyan sok mindent mondtunk neked imádságban, mert ez az ének egy nagy imádság, nagy hitvallás, nagy könyörgés. Olyan sok mindent megvallottunk már, Urunk, és szeretnénk még szóban is megerősíteni ezt. Tudjuk, hogy nem bőbeszédűségünkért hallgatsz meg bennünket.

Köszönjük, hogy kedves előtted a mi könyörgésünk, előtted való megállásunk és elcsendesedésünk. Valóban csak te tudsz bennünket megtéríteni, Urunk, és ezért mi is kiáltunk az igeíró szavával: „Téríts meg, Uram, és megtérek!” És az énekíró szavával is könyörgünk: „Jézus, engedj hozzád térnem, veled halnom, veled élnem.”

Megvalljuk, hogy csak te tudtál bennünket visszahozni a magunkjárta út kínjaiból, keserveiből, csalódásaiból, sebeiből. Megvalljuk, hogy csak te tudsz bennünket visszavinni a nyájhoz, ahonnan eltévedtünk, és csak te tudsz bennünket új élettel megajándékozni.

Megvalljuk, Urunk, hogy csak te tudsz bennünket növelni a hitben, a reménységben, a szeretetben.

Köszönjük, hogy ma este is azért lehetünk együtt, hogy igédet tanulmányozzuk, komolyan vegyük és elkérjük azt az üzenetet belőle, ami életünkre vonatkozik. Hadd köszönjük meg neked ezt a mai napot is, ennek a napnak a fényét. Köszönjük a mai nap megsegíttetését. Áldunk téged, hogy hordoztál bennünket érdemtelenül, úgy, mint juhaidat, mint gyermekeidet, és úgy bánsz velünk, mint a szemed fényével. Köszönjük, Urunk, hogy látjuk, mennyire érdemtelenek vagyunk mi erre, mennyire meg tudunk bántani téged gondolatainkkal, cselekedeteinkkel, sokféle módon. Állandóan elhajlunk tőled, Urunk.

NÖVEKEDJETEK!

Kérünk, téríts vissza bennünket. Hozz vissza, ha olyan úton járnánk, ami nem kedves neked, és ami nem tőled való. Add, hogy azt, amit kértünk, hogy míg porsátorunkban tartasz bennünket, addig tisztünket hűn betöltsük.

Adj nekünk hűséget a feladatokban, családban, szereteteink között, oda, ahova helyeztél, és azok között, amiket reánk bízál. Engedd, hogy hasznunkra legyen ez a ma este, és a te dicsőítésed legyen minden, ami történik. Hadd tudjunk reád figyelni, és könyörögni: szólj, mert hallják a te szolgálaid.

Ámen.

Igehirdetés

Isten néha érdekesen készíti el a textust, egy-egy igehirdetés alapigéjét. A múlt csütörtöki istentisztelet előtt valaki megkérdezte tőlem, hogy valójában mit jelent ez az ige: „Növekedjete a kegyelemben és a mi üdvözítő Jézus Krisztusunk megismerésében.”

Akkor nem tudtunk beszélgetni erről, mert egyéb tennivalók voltak, kezdődött már az istentisztelet, de utána napokon keresztül a szívemben ott volt és motoszkált ez az ige. Úgy gondoltam, ma este megnéznénk, mit is jelent ez: „Növekedjete a kegyelemben és a mi üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében.” Amit én kaptam és megértettem belőle, azt szeretném elmondani.

Péter apostol nagyon sok felszólítást, tanácsot, kérést intéz a hívőkhöz, az akkori, szétszórtságban élő keresztyénekhez. Ebben a felszólításban, tanácsban, kérésben életprogramot ad az akkori hívőknek.

Beszél itt arról, hogy milyen nagy kegyelmet kaptak a hitre jutottak Jézus Krisztusban. Beszél arról, hogy tévtanítók fognak jönni, akik igyekeznek őket elfordítani az igaz hittől, és beszél arról is: ez a világ el fog múlni, de vigyázatok, legyetek készen, mert Jézus Krisztus visszajövele be fog következni. Bár sokan gúnyolják, sokan bolondságnak tartják, hogy Jézus Krisztus visszajön, és ezt olvassuk a 3. részben, milyen gúnyosságokat mondanak, és mennyire megkérdőjelezzik, hogy valami is történt itt a múltban, mintha minden változatlan lenne.

Péter azt mondja itt a hívőknek: ezzel ne törődjete, és amikor elköszön tőlük, befejezi a levelet, ezt az ígét mondja, amit mi sokszor áldásként szoktunk az istentisztelet végén mondani: „Inkább növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében.”

A növekedésről most csak annyit említek meg, hogy a növekedés mindig az élet jele. Ott van növekedés, ahol van élet, sőt a növekedés az élet velejárója. A Szentírásban többször olvasunk arról, hogy a hívőnek növekednie kell. Növekednie kell, mert a hívő életben nincs stagnálás. Egyébként a hétköznapi életünkben, ha valami stagnál, még lehet pozitív dolog is.

Többször megkérdezték az előző helyünkön, hogy vajon a falunk fogy-e, mert hiszen alapvető dolog volt, hogy egy határhoz közeli kis falu, egy Budapest-től távol levő település csak csökkenhet, mert ez a tendencia. Boldogan mondtam, hogy nem, a mi falunk nem csökken — azt nem mondhattam, hogy növekszik, de boldogan mondtam, hogy stagnál.

Az orvosok biztosan tudnak arról, amikor egy beteg megnézeti magát ultrahangon, mert mondjuk, van egy cisztája, vagy kisebb daganata. Az ultrahang kimutatja, hogy stagnál, nem növekszik, és akkor azt mondják: jöjjön akkor, ha növekszik, mert akkor van a baj, amihez hozzá kell nyúlni, és meglátjuk, mit tudunk tenni.

A hívő életben ilyen nincs, mert vagy növekedés van, vagy visszaesés és csökkenés. Volt a hívő népnek néhány évvel ezelőtt egy kedves tanítója, Pásztor Gyula, aki a Biblia-iskolának is az egyik tanára lett. Egész életében sok hátrátételt szenvedett, és egy kis abaúji faluba tették hitéért büntetésből. Ott is megtalálta a szolgálatot és kedves gyülekezet alakult körülötte.

Egyszer ez a Gyula bácsi mondta azt a mondatot, ami többünknek megdöbentő volt és érdekesen hangzott: testvérek, növekedjeteK úgy, mint a tehén farka. Nem értettük, mit akar ezzel mondani, mert a tehén farka lefelé nő. NövekedjeteK ti is így. Növekedés, de bizonyos értelemben lefelé — mindjárt megmondom, hogyan értjük.

Érdekes kérdés: vajon én munkálhatom-e a növekedésemet? Vajon ez a felszólítás rám vonatkozik-e: növekedjeteK a kegyelemben és a mi Urunk, Jézus Krisztus ismeretében? Vajon én tudok-e növekedni? Két ige jutott eszembe a növekedéssel kapcsolatban. Az egyik, amit úgy olvasunk a Bibliában, hogy vajon megnövelhetjük-e a termetünket egy arasszal is? A másik a Korinthusi első levélben van, amikor Pál apostol azt mondja: a növekedést az Isten adja. Persze ott egy számbeli növekedésről is van szó minden bizonnyal. A gyülekezet számbeli növekedéséről. A növekedést Isten adja. De vajon a növekedés a mi életünkben hogyan megy végbe?

Az ige alapján a hívő ember életében a növekedés maga Jézus Krisztus. Jusson eszünkbe amit Keresztelő János mondott: Néki növekednie kell. A hívő élet növekedése tulajdonképpen az, hogy Jézus Krisztus növekszik az életben egyre jobban és egyre inkább. Az Efézus 4,15 is erről beszél. Mi csak Őhöz nővekedhetünk fel, aki a fej, a Krisztushoz. Legyen tehát életprogramunk az: növekedés az életünkben legyen Krisztus növekedése. Legyen Jézus Krisztus egyre nagyobb az életünkben — ez a mi növekedésünknek az alapja.

A háziasszonyok biztosan nem szeretik a fás karalábét. Az íze benne van a levesben, de megenni vagy nem lehet, vagy nem érdemes. Ezt ki szokták dobni. A karalábé akkor kezd fásulni, amikor megáll a növekedése.

Vajon közöttünk vannak-e ilyen fás szárú keresztyének, akik megálltunk a növekedésben, ami azt jelenti: egyre keményebbek, egyre használhatatlanabbak, egyre ízetlenebbek vagyunk, és talán nem vagyunk jók már semmire. Adja az Úr, hogy ne így legyen, adja az Úr, hogy a növekedés folyamatos és folytonos legyen az életünkben.

Mit jelent: növekedjeteK a kegyelemben!?

Először is azt, hogy a bibliai szó a kegyelemre azt jelenti, hogy az elítéltet felmentik. Nem kapja meg bűnének büntetését. A hívő ember tehát abban a kegyelemben növekedhet, hogy állandóan tudja: szabadítómmá lett nekem az én Istenem. Kegyelmet gyakorolt felettem. Ezt nem érdemeltem meg, nem szol-

NÖVEKEDJETEK!

gáltam meg. Ez azért kegyelem, azért grátisz, mert ez Istentől jön. Azért, mert Ő úgy döntött, hogy nem rója fel nekünk a mi vétkeinket és bűneinket, és úgy döntött, hogy Jézus Krisztusért elengedi az ítéletet és büntetést.

Mit jelent hogy növekedjünk ebben a kegyelemben? Vajon ez a kegyelem lesz egyre nagyobb? Bizonyos értelemben igen. Hogy növekedjünk a kegyelemben, azt egy példán szeretném a gyülekezetnek elmondani. Mit jelent legalábbis nekem ez az ige: növekedés a kegyelemben?

Néhány évvel ezelőtt (nem Budapesten laktunk), volt egy hűvös tavasz, ami évek óta nem volt. A faluban többekkel beszélgettünk, hogy mindenki a maga idejében elvetette kis veteményét — egyébként nem sokan vetnek már falun sem —, nem nagy területekről volt szó, csak azért, hogy mindenkinek legyen egy kis zöldsége, salátája. Mindenki elvetette a maga vetőmagját és vártunk. Sok idő múlva kikelték a növények, és az volt a megdöbbenő, hogy mivel hűvös volt a levegő, az éjszakák és még a nappalok is, ezek a növények nem haladtak semmire. Mindenki megtette azt, amit tudott, kapáltak, locsoltak, pétisóztak, hogy az majd felhúzza növényt. De az történt, hogy ami nőtt, az is visszafelé fejlődött, egyre kisebb lett. Azt mondtuk: ez nem megy ötről hatra. Ebből nem lesz semmi.

Egyszer csak változott az időjárás, jött egy olyan igazi tavaszi, vagy nyár eleji fuvallat még az estéken és éjszakákon is, és ezek a növények egyre jobban kezdtek növekedni, és szemmel láthatóan fejlődni. Tulajdonképpen a növények növekedésének az egyik legfontosabb eszköze az, hogy olyan legyen a klíma, a levegő hőmérséklete, amiben az a növény fejlődni tud. Hiába adtunk meg mindent, hiába követtünk el mindent.

Növekedni a kegyelemben azt jelenti, hogy a hívó is valahogy így van egy klímában, és ezt a klímát kegyelemnek hívják. Ebben tudunk igazán növekedni. Ez nem a magunk kierőszakolt növekedése. Nem olyan növekedés, ami rajtam múlik, amiért én tehetek valamit, hanem ez olyan növekedés, ami elsősorban abból a klímából jön, ami körülvesz engem. Ezt pedig kegyelemnek hívják. A kegyelem klímája vesz körül engem. Erre minden nap emlékezem, ez minden nap előttem van.

Amikor Dávid azt mondja imádságban: vétkem szüntelen előttem forog — jó, hogy Dávidnak nemcsak a vétke forgott a szemei előtt, hanem az a kegyelem is, amely a vétket megbocsátotta. Az az irgalom is, amely eltörölte az ő hűtlenségét, és elfedezte az ő nagy-nagy fertelmes bűneit. Így tud a hívó ember növekedni ebben a kegyelemben.

Ebben a tudatban tud a hívó ember igazán növekedni. Erre van nekünk igazán szükségünk. Ezt Isten megígéri nekünk, hogy körülvesz bennünket az érhetetlen kegyelem, amely rég utánunk járt, kik tévelygőn, vakok bolyongtunk utunkon, és egyszer csak reánk talált. Amikor reánk talált, azt mondta: ezzel a kegyelemmel többet nem hagylak el téged, sem el nem távozom tőled. Ebben a klímában lehet igazán növekedni a hívó embernek, a hívó életnek. Erre van állandóan szükségünk.

Egy édesapának a fiáról hallottam egy történetet. A fiú a vízparton volt egy nyáron, és egyszer csak arra lett figyelmes, hogy valaki a vízben segítsé-

gért kiált és fuldoklik. Amikor a segítségkérő kiabálást hallotta, semmivel nem gondolt, hanem belevetette magát a vízbe és a fiút próbálta kihúzni. Valahogy úgy történt, hogy a fiút kihúzta a vízből, de ő valahogy meghalt. Ez az édesapa sokszor találkozott ezzel a kimentett fiúval, és megkérdezte tőle: ugye te vagy az, akit a fiam kihúzott a vízből? A megmentet fiú ideges lett, és azt mondta neki durván: én vagyok az, de miért kell azt állandóan emlegetni?

Isten szeretete úgy jön felénk, hogy azt mondja: ugye te vagy az, akiért az én Fiam meghalt? Ugye te vagy az, akit megmentett? — Ez a kegyelemnek a klímája, amikor Isten szemünk elé állítja újból és újból. Most vasárnap úrvacsorára készülünk, most nemsokára keresztelés is lesz, mind a két sákramentum ezt jelenti: Isten szemünk elé szeretné állítani azt: ugye te vagy az, akiért az én Fiam meghalt?

Amikor látjuk a vizet, amint a gyermek fejére hull, amint megfogjuk majd a kenyeret a kezünkben, amint felemeljük az Úrnak poharát, az új szövetségnek a vérét, akkor Isten emlékeztet bennünket arra a kimondhatatlan kegyelemre, amiben a hívő élet növekedni fog és növekednie kell. Mert mindig megbánja újból és újból a bűneit, mert újból és újból a kegyelemhez fohászkodik: „Eltévedtem, mint juh, a bűnösök útjára, de te megtéríthetsz, bűnből kivezetehetsz”, és te adhatod a növekedést. Nevelj fel engem nagy fának — mert ezt ígérted, Uram. Növeld a mi hitünket! — kérjük mi is az Úrtól, hogy Ő maga növeljen bennünket.

Ez nem valami görcsös tevékenység a hívő életben, hogy én akarok növekedni, de mégis azt mondja az igének a másik fele, hogy te is törekedj rá. Egyrészt úgy, hogy ebben a mikroklímában, ebben a körülvevő kegyelem légkörben éled az életedet. A másik pedig azt jelenti: Jézus Krisztus ismeretében is növekszünk.

Azért mondom ezt, mert a Bibliában az a szó szerepel, amit úgy lehet fordítani: kegyelmi állapot. Növekedjete a kegyelemben — ha pontosan akarjuk fordítani, akkor az így hangzik: növekedjete ebben a kegyelmi állapotban, vagy ebben a kegyelemben folyó életben. Tehát a kegyelmi állapotot jelenti, amiben belehelyeztünk, és amiben van az életünk.

Tehát az Isten munkáján van a hangsúly, és azon, amit Ő gyakorol velünk azzal, ahogy lehajol hozzánk, mert ezt jelenti a kegyelem. Ő lehajol, felvesz és tart napról-napra.

Az igének a másik feléről is hadd essen szó, mert az olyan kifejezés, amit így mond Péter: Növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében. — Ezt a kettőt egymástól nem lehet elválasztani, mivel az ige összekapcsolja, ezért össze kell kapcsolni. Ugyanis ebben a kegyelemben úgy lehet növekedni, hogy az én részem az, hogy Úr Jézus Krisztust egyre jobban ismerjem meg. Tudjuk, hogy ez az örök élet titka is, mert János 17,3 szerint „az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit te elküldtél, a Krisztust.”

A János 4. részben, amikor a samáriai asszonnyal beszél Jézus, akkor azt mondja neki: „Ha ismernéd az Isten ajándékát” — az a baj, hogy nem ismered

NÖVEKEDJETEK!

Isten ajándékát. De ha ismernéd, akkor te kérted volna Őt, és adott volna neked élő vizet. Elmúlna a szégyen, elmúlna a múlt, eltöröltetnének a te bűneid.

Valóban a hívó a hitre jutásban felismeri Jézusát. Felismeri Jézust úgy, mint Tamás felismerte, aki azt mondta: „én Uram, és én Istenem!” Ez egy élet-program. Nem lehet azt mondani: én már ismerem Krisztust. Nem lehet azt mondani: én már ismerem az ígét. Olyan szomorú vagyok, amikor valakitől azt hallom: nekem már nem tudnak újat mondani. Amikor egy hívó azt mondja: annyiszor elolvastam a Bibliát, én már minden történetet tudok. — Ilyen a Biblia szerint nincs.

Pál apostoltól tanuljuk meg, amikor olyan nagy alázattal mondja: Megismerjem jobban Őt és az Ő feltámadásának erejét. Pál soha nem mondta, hogy már elérte vagy hogy már a célnál lenne. Soha nem mondta, hogy nincs többre szüksége, csak megismerjem Őt és az Ő feltámadásának az erejét.

Bár egyre jobban ismernénk Őt. Ez egy életen át tartó program: megismerni jobban Őt. Honnan ismerhetem meg igazán az Urat? A Bibliából, a Szentírásból. Ezért kell azt komolyan tanulmányoznunk, ezért kell olvasni hozzá, hogy egyre jobban megismerjem Őt. Vajon van-e vágy a szívünkben arra, hogy szeretném egyre jobban ismerni Őt, mert akit szeretünk, azt minél jobban meg akarjuk ismerni. Sőt a Bibliában az ismeret nemcsak azt jelenti, hogy tudok róla valamit, hanem azt is: vele vagyok. Úgy ismerem meg, hogy vele élek. Hiszen Jézus Krisztust is úgy ismerték a tanítványok, hogy követték Őt, vele laktak, vele éltek és vele vacsoráztak, vele telt az egész napjuk. El nem engedni egy percre sem az Ő kezét, és így növekedni fogunk a kegyelemben és a mi Urunk, Jézus Krisztusunk ismeretében.

Ez azért olyan fontos, mert Péter apostol egy olyan helyzetben mondja ezt, amikor a gnosztikusok hatalmas tért hódított. Pál apostol idejében is, gondoljunk a Galata levélre, a Kolossé levélre, amikor Pál apostol azzal foglalkozik, hogy ezek a gnosztikusok egy ismeretet hirdettek, és azt mondták: még valami extra ismeretre van szükség (röviden foglalom össze), és, majd ha azt megismeritek, akkor lesztek szabadok, akkor lesztek hívők. Ezért olyan fontos, amikor az apostolok leszögezték az Újszövetségben: nincs más ismeret, csak egy, nincs más tudás csak egy, nem kell ahhoz senki mást megismernünk, hogy örök életünk, üdvösségünk, növekedésünk, az Úrban való mélyülésünk legyen, csak az Úr Jézus Krisztust, de Őt egyre jobban, egyre inkább.

Amikor megismerjük az Úr Jézus Krisztust, akkor egyre jobban fogjuk magunkat is ismerni. Egyre jobban fogjuk csodálni azt, hogy miért szeret Ő engem. Egyre jobban fogjuk csodálni, hogy miért szeret Isten, miért nem mondja ki: elég! Miért kegyelmez, miért irgalmaz nekem? Mit lát bennem? Miért vagyok neki kedves? És egyre több hála lesz a szívemben.

Tehát az a klíma, amiben növekedhet az életünk a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében, legyen életprogramunk, mindennapos feladatunk. Tűzzük ki célul: Uram, itt vagyok, növeld engem. Úgy növeld, hogy növeld bennem az Úr Jézus Krisztust, hogy Ő legyen nagy, Ő legyen dicső, én pedig magamat megalázva tudjak alább szállni, kisebbé lenni, egyre

jobban összemenni. És mikor Ő nagy lesz az életemben, akkor leszek igazán áldott gyermeke és eszköze az Úrnak.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy beszélhettünk erről az ígéről, amelyet oly sokszor hallottunk áldó igeként, amikor kimentünk a templomból, biztatásként, figyelmeztetésként, ajánlatként, áldásként. Köszönjük, hogy megláthatjuk benne, hogy minden tőled jön, és minden tőled van. Ha te nem segítesz rajtunk, elveszünk. Ha nem könyörülsz meg kegyelmeddel rajtunk, akkor a bűn sarában élünk még mindig.

Engedd, Urunk, hogy ez a kegyelem és hűség kövessen bennünket életünk minden napján, hogy ebben a klímában folyjon az életünk, s így tudjuk mondani boldog, felszabadult hívő szívünkkel: amióta ezt tudjuk, fényesebb a nap-sugár, és a zöldellő faágakon szebben zeng a kismadár. Zöldebb a rét, elviselhetőbbek az emberek, és egyre inkább megcsendesül a mi indulatunk, mert ebben a kegyelemben rájövünk arra, hogy te végzed a munkádat bennünk és körülöttünk.

Kérünk, Urunk, hogy ebben növekedhessen az életünk. Köszönjük, hogy te adtad a feltételeket. Körülveszel bennünk az ígével, a gyülekezettel. Köszönjük, hogy van hely, ahol összejöhetünk. Köszönjük, hogy ezt szabadon tehetjük.

Áldunk téged azért, hogy senki nem von felelősségre bennünket, hogy itt voltunk, nem kapunk érte büntetést sem. Hogy egymás hite által épülhetünk a találkozásokban, beszélgetésekben, a kézfogásban, a köszöntésben. Mind, mind növekedhet az életünk benned, Úr Jézus Krisztus, és általad.

Kérünk a legnagyobb dologért: hogy te növekedjél bennünk, és mi hadd szemléljük ezt boldogan, hogy egyre több teret átveszel az életünkben, egyre több úrt töltesz ki, egyre több vadhajtást metszel le a hívő életünkről is, egyre mélyebb imádságokra tanítasz minket, és egyre több bizalmat munkálsz a szívünkben.

Kérünk, áldj és őrizz meg bennünket ezen az estén is, a holnapi napon is, és amerre járunk, amerre kelünk, te légy, Jézus, a mi vezérünk.

Áldd meg szeretteinket, családtagjainkat, ha közel vagy ha távolban vannak. Kérünk, áldd meg gyermekeinket, fiataljainkat, betegeinket, gyászolókat.

Köszönjük, hogy te vagy a mi Urunk, a mi Pásztorunk. Nagy kiváltság, hogy hozzád tartozhatunk. Légy áldott érte!

Ámen.

677

Ó, hogy volt idő

(808)

Monod, Theodore (1836-1921)

Mountain, James (1843-1933)

[?]

Ó, hogy volt i - dő, mi - kor még
 Ám meg - lel - tél, s meg - pi - hen - tem

Él - tem csak ma - gam - nak én.
 Vér - ben á - - - zott fád tö - vén.

Hal - lám, hogy mint hívsz sze - lí - den,
 Lát - tam nagy - sze - rű sze - rel - med,

Ám - de így szólt büsz - ke szí - vem:
 S büsz - ke szí - vem las - - - san en - ged:

„Sem - mit Te, min - dent csak én!
 „Van, mit Te, de van, mit én!

Sem - mit Te, min - dent csak én!”
 Van, mit Te, de van, mit én!”

3. Ámde Szentlelked varázsát,
 Mind forróbban érzem,
 Én kisebb levék, Te nőttél,
 És szívemben forró vágy kél:
 „Többet Te, kevesbet én!
 Többet Te, kevesbet én!”

4. Ó, de a hegyek magasak,
 Tenger zúgó árja mély.
 Ámde még nagyobb szerelmed
 Úle teljes győzedelmet:
 „Mindent csak Te, semmit én!
 Mindent csak Te, semmit én!”